

שלמה אומן
ט"ז בסיוון תשי"ז - י"ט סיוון
תשמ"ב

ילדות

שלמה. חיוך. בלורית פרועה.
צעוף מתבדר ברוח.

שלמה נולד בירושלים ב- ט"ז בסיוון תשי"ז
ז,

בן בכור להוריו- ישראל ואסתר אומן.
משפחתו נדדה הרבה בעולם בשל עיסוקו
של אביו - מתמטיקאי בעל שם עולמי
בתורת המשחקים וחתן פרס נובל
לכלכלה.

כך, שלמה גדל בשתי החברות, הן בארץ
והן מחוצה לה, ספג את ערכיהן והן הפכו
אצלו למקשה אחת.

שלמה הילך כצבר בין צברים, וגם יוצאי
ארצות הברית ראו בו אחד משלהם.

הוריו של שלמה

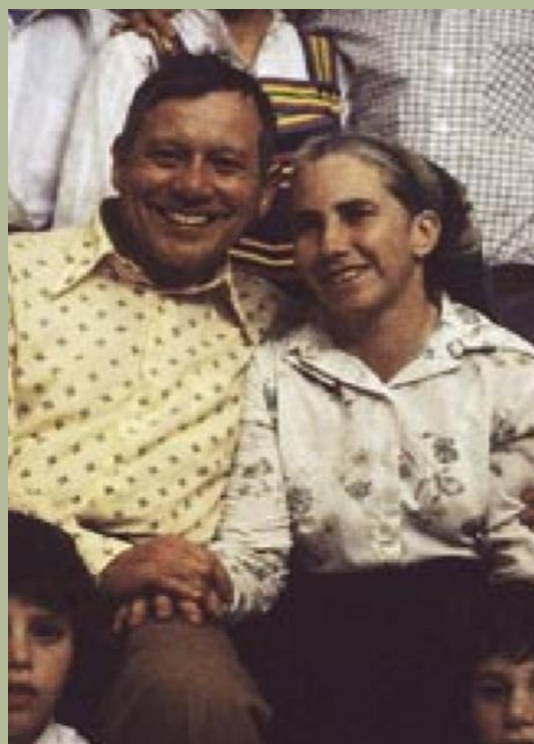

ישראל נולד בפרנקפורט
שבגרמניה למשפחה
חרדית שהיגרה לארצות
הברית ב-1938,
כחודשיים לפני ליל
הבדולח.

בשנת 1955 נישא
לאסתר, בתו של ד"ר
פאלק שלזינגר, מנהל בית
החולים שערי צדק.

ישראל קיבל הצעות עבודה
מפתות בארצות הברית עקב
לימודיו הרבים, אך הוא בחר
דווקא בהצעה ללמד
באוניברסיטה העברית
בירושלים, וב-1956 עלו ישראל
ואסתר לארץ והתיישבו בשכונת
רחביה בירושלים.
אסתר נפטרה ב-1998.
בשנת 2005 זכה ישראל עם
פרופ' תומאס שלינג בפרס
נובל לכלכלה.

בהיות שלמה בן שנה, הוזמן אביו לעסוק
במחקר בשביל ממשלת ארצות-הברית,
והמשפחה עברה עמו לחיות בווינגטון
הבירה.

כך, כמה פעמים במשך שנות נעוריו של
שלמה חיה המשפחה תקופות זמן בארצות-
הברית, ושלמה ספג את ערכי החברה
האמריקנית והליכותיה לצד ערכי החברה
הישראלית והליכותיה.

שלמה השכיל להלך בכל מקום בטבעיות
ובחופשיות מוחלטת ולנהוג בכל מקום כמנהג
המקום.

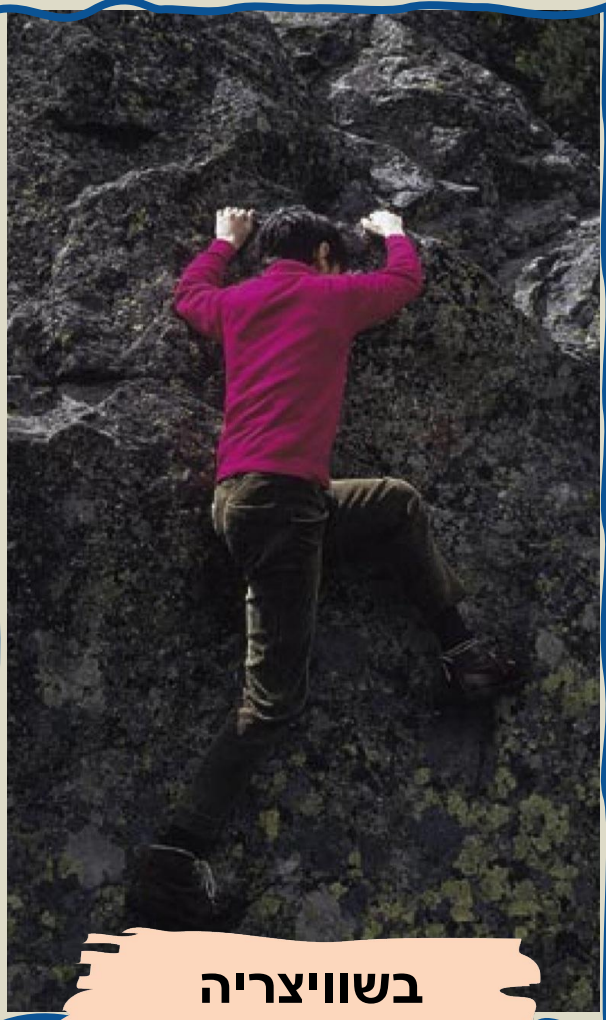
ואולי זה היה סוד אישיותו המופלאה של
שלמה.

הוריו של שלמה חינכו
את ילדיהם על ברכי
"תורה עם דרך ארץ" –
שילוב של תורה עם
השכלה כללית.

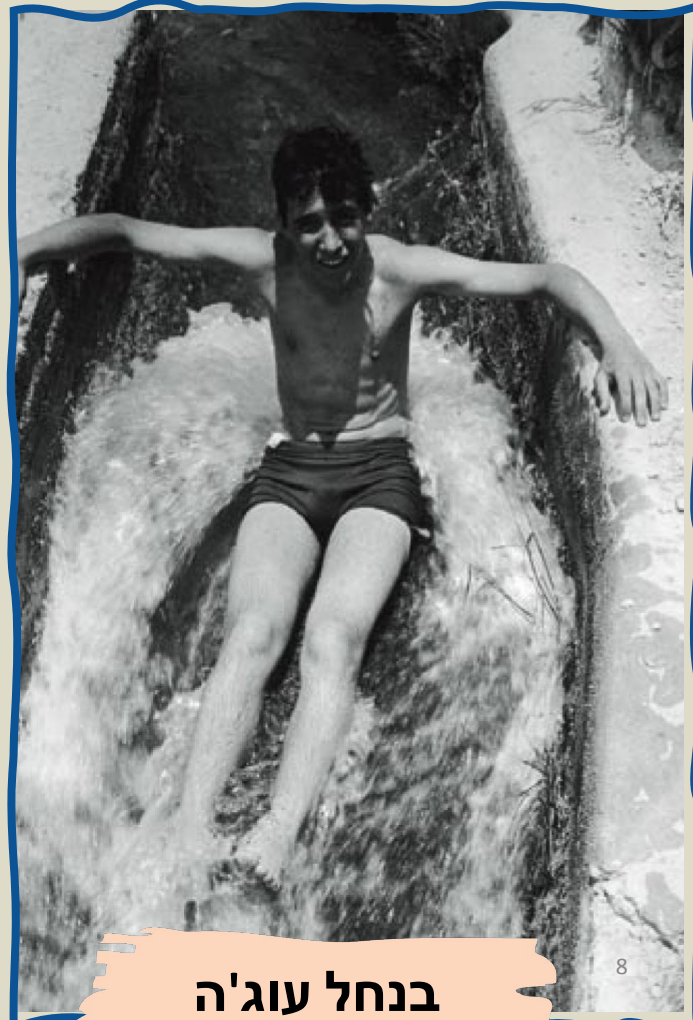

אביב תש"ם. מימין לשמאל ומלמעלה למטה:
יונתן, שלמה, שלומית, דויד, תמי, יעקב,
אסתר, ישראל, נגה, מרים

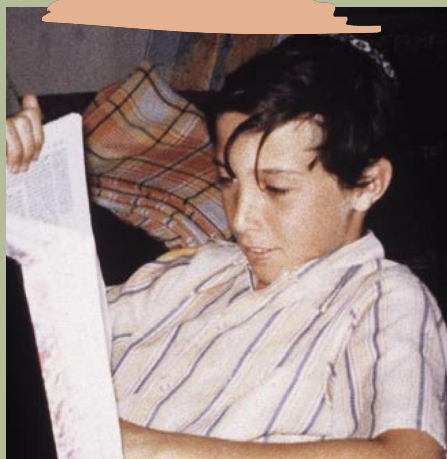
סוכות תשמ"א, מימין לשמאל ומלמעלה למטה: אסתר, ישראל, יונתן, דוד, דוד, תמר, יעקב, נגה, מרים, שלמה

בשוויצריה

בנחל עוג'ה

כבר בגיל צעיר נתגלה שלמה כעילוי, בעל תפיסה מהירה וכוח זיכרון בלתי רגיל.

הלימודים בבית-הספר היו קלים לו והוא עשה אותם כמעט בהיסח הדעת, ועוד נשאר לו זמן רב לעיסוקים אחרים. הוא קרא מכל הבא ליד ורכש לעצמו השכלה רחבה עקב כך.

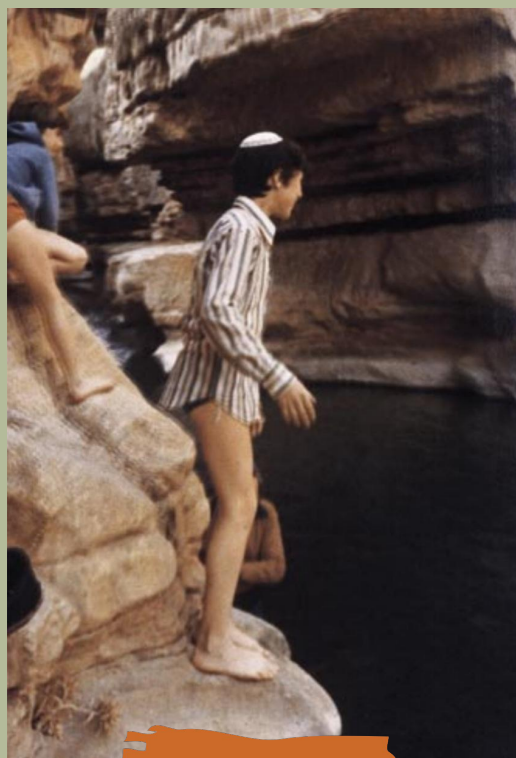
היו לו שטחי התעניינות רבים. הוא אהב שירה וספרות יפה, אבל התעניין גם בתחומים של מדעי הטבע. תוך כדי קריאה ולימוד רכש לעצמו ידיעה ביבליוגרפית נדירה, בעיקר בתחום ספרי הקודש ויודאיקה. ידיעה זו עמדה לרשותו בשלב מאוחר של חייו, כאשר נתבקש לארגן ולהקים את "אוצר הספרים" של ישיבת "שעלבים", שאליה הצטרף כשהתגייס לצבא במסגרת ההסדר.

טיפוס הרים
בשוויצריה

שלמה למד
במוסדות חורב
בירושלים –
תחילה בבית
הספר היסודי
ולאחר מכן
בישיבה
התיכונית.

גם בבית הספר
ספג שלמה אווירה
של לימוד תורה
מעמיק עם
השכלה רחבה,
יראת שמים
ופיתוח האישיות.

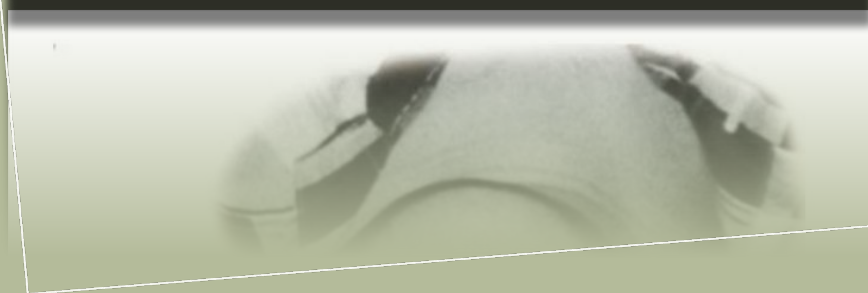
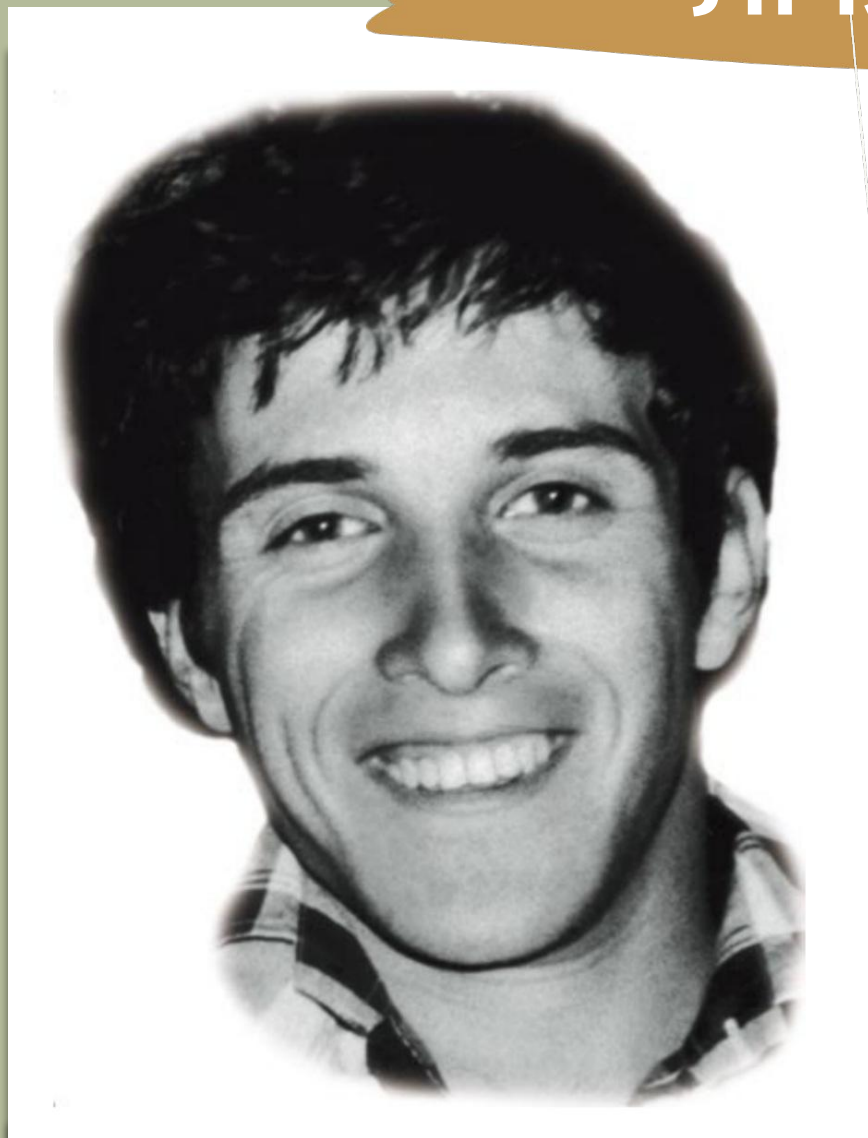
בוואדי קלט

אחד התלמידים בישיבה התיכונית
התקשה ללכת בתלם ועקב כך עמד
פעמים רבות על סף סילוקו מהישיבה.
שלמה לקח על עצמו כאתגר שהוא
יישאר בכתה ויגמור את הישיבה.
רבות לחם שלמה למען מטרה זאת.
פעמים רבות הטיל את כל כובד
משקלו בחלונות הגבוהים של הישיבה
כדי שהתלמיד לא ייזרק.
ואכן הוא הצליח בכך.
שלמה ידע שאם הוא ייזרק אזי יגיע
ברחוב לידיים לא בריאות וסופו מי
ישורנו.
לכן פעל כפי שפעל ואכן הצליח
במשימתו זו.

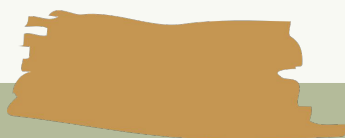
בגרות

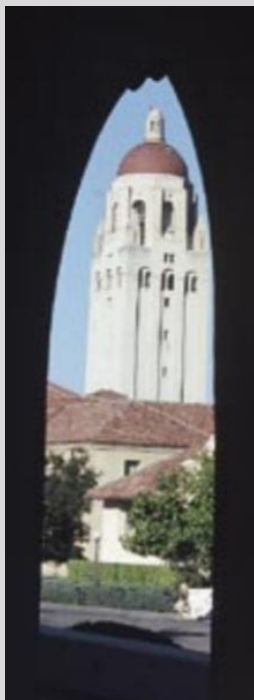

**עולמות שונים הארוגים זה בזה לכלל
שלמות יוצאת דופן. שלמה.**

שלמה אהב מאוד לטייל, לגלות
מקומות חדשים וליהנות מן הטבע.
הייתה באהבה זאת תערובת של
אהבת המולדת עם צימאון בלתי רווה
לראות ולקלוט עוד ועוד מיופיו של
העולם.

בטיוליו הרבה לצלם את הנופים
והצמחים, שכן היה גם אמן הצילום.
חבריו מספרים, שסמוך לנפילתו שלף
את המצלמה שנשא עמו לכל מקום,
ואמר: "כמה יפה הנוף הזה. חבל
שנאלצנו לבוא הנה בטנקים..."

תמונות שצילם שלמה

תחום אחד שתפס חלק נכבד בחוויותיו
של שלמה היה תחום המוסיקה.

כבר בגיל צעיר נמשך שלמה למוסיקה
בכלל ולפסנתר בפרט.

שלמה החל לנגן על פסנתר בכיתה א'.
בכל שלב בחייו לא ויתר על הנגינה ועל
ההאזנה למוסיקה קלאסית.

גם בישיבה התיכונית המשיך בשיעורי
הנגינה שלו, ובהיותו בישיבת
"שעלבים" היה נוהג לעזוב את בניין
הישיבה לאחר חצות הליל, "להתגנב"
לחדר המוסיקה של קיבוץ שעלבים
ולנגן על הפסנתר להנאתו.

בשלב מסוים בחייו, אפילו חשב על
קריירה של מוסיקאי ומנצח.

"כל מי שזכה לחוות חוויה מוסיקלית יחד עם שלמה ידע שלא היתה זו רק האזנה למוסיקה. זה היה לקחת חלק ביצירתה של מוסיקה. כששלמה היה מנגן לא היתה זאת טכניקה מעולה שתפסה אותך, אלא ההרגשה שהמוסיקה שנשמעת אינה בוקעת מתוך הפסנתר, גם לא מתוך התווים של בטהובן, אלא מתוך עומק נשמתו של המנגן. אבל שלמה יצר במוסיקה לא רק כשניגן, אלא גם כשהקשיב. כולנו יודעים שכששלמה היה שומע מוסיקה הוא תמיד היה מנצח עליה. מהחדר שלו בירושלים הוא היה מנצח על התזמורת הפילהרמונית של ניויורק.

וכך הפך ממאזין פסיבי למשתתף אקטיבי — ליוצר.

לנו, אלה שהשתתפו איתו בחוויה, לא היתה היצירה רק מה שהריץ בחריצי התקליט, זה היה הבסיס, אבל נוסף לה עוד אותו תוכן ועומק שהוסיף שלמה בפירושו ובמעורבותו. היצירה נהיתה למשהו חדש ויחודי ששלמה מילא אותו"
יונתן אומן, דברי זכרון, כ' סיוון תשמ"ה

"בנושא המוסיקה הכרתי את כשרונו בהיותו
פה תלמיד בישיבת ה"הסדר".

הוא ניגן על הפסנתר שבחדר המוסיקה ואצלי
בבית ואחר כך גם בביתו שבישיבה לאחר
שהתחתן.

הוא חוזר מאובק מן הצבא, התרמיל עדיין על
כתפו – והוא מתיישב ליד הפסנתר בחפזון
ובשובבות ומתחיל להכות בקלידים. בעצמה
ובעדינות, במרץ רב וגם בדקות – וכל זה בלי
הקדמות וגינונים של טקס.

כך פשוט: בא, מתיישב, פורט, כאילו לא נפרד
מן הפסנתר מעולם.

זה הפסנתר שלו. המוסיקה שלו. העולם שלו.
רק לאחר צרור ארוך של מוסיקה טובה – היה
אפשר לדבר אתו. אתה מדבר אתו והוא מדבר
אתך וכל זאת תוך כדי פריטה.
המנגינה חייבת להמשך.."

חנה שנהב

שלמה היה חברותי ומעורב עם הבריות.
איש שיחה להתרועע המתיידד בקלות
עם כל אדם.

פריס וסאן פרנסיסקו
קיץ תשל"ה

פריס וסאן פרנסיסקו, קיץ תשל"ה

שלמה אהב את החיים וידע למצות עד
תום כל קורטוב של הנאה וכל דבר טוב
ויפה בעולמו של הקב"ה.
הוא אף ידע לשתף בחוויותיו את כל
הסובבים אותו.
הוא היה סמל של חיים מלאים, עשירים
ובעלי משמעות.

"חיבתו היתרה לספר היא סיפור בפני עצמו.

שלמה אהב לבלות שעות בחנויות לספרים ובעיקר לספרים משומשים, וכשאתר הספר ששלמה חשק בו, לא היתה משמעות למחירו, וככל שהיה יותר מפורר הרי זה משובח.

בזכותו ובזכות כישוריו זינק אוצר הספרים של ישיבת שעלבים מספרייה קטנה לאוצר גדול.

כיום, במבט לאחור, אני יכול לקבוע בבירור ששלמה ראה את הדברים רחוק יותר, כביכול עמד במקום גבוה יותר וראה יותר מבני גילו.

(אורי לביא, דברים באזכרה, סיון תשנ"ו)

"שלמה ז"ל נודע גם בשל אהבתו ובקיאותו
הרבה בספרים.

כשהיינו בשעור א' היה מזרז אותנו לעזור
בעבודות שונות הקשורות לאוצר הספרים.
הוא היה אומר שאוצר הספרים לא שווה אם
לא יודעים להשתמש בו.

הוא עצמו היה נוהג להיכנס בסערה לאוצר,
באמצע ויכוח לוהט בגמרא עם יאיר בן דב,
ולשלוף במהירות ממדף זה וממדף זה, ספר
אחר ספר, לשלוף ולהחזיר, לשלוף ולהחזיר,
כדי להוכיח נקודה מסוימת.
אכן הוא שלט ברזי הספרים.

אני מאמין כי היה בקי בתוכנו של כל ספר
מאלפי ספרי אוצר הספרים, ואף רבים מחוצה
לו.

שלמה, עטור צעיף על צוארו, מתעמק בסוגיה
ליד ערמה גדולה של ספרים, תמיד יישאר
חרות בזיכרוני.

יהי זכרו ברוך.

(שמעון בירנבאום)

"ישנם בני אדם שבעת ויכוח הם
לוהטים, סוערים, האמת בוערת
בקרבתם ובאותו להט הם מבטלים את
כל אשר יאמר השני.

אחרים שקולים ומדודים, בוחנים כל
טענה וטענה לגופה במאזני שכלם, אך
להם לעתים חסרה החיוניות והרגשת
השייכות לנושא שעליו מדובר.
רק למתי מעט יש גם השכל וגם הרגש
לבחון כל דבר העומד לדיון.
בין מתי מעט אלה נמנה גם שלמה.
הוא לא פחד לומר נכון על מה שענית
לו אף אם זה נגד את שיטתו.
הוא יכול היה להשאר בקושיה ולבסס
את שיטתו מצדדים אחרים.
הוא לא פחד מן האמת כיוון שאותה
הוא חיפש."

(אלי פרידמן)

גיוס

שלמה - בעל כושר מנהיגות מופלא

משהגיע תור הגיוס לצה"ל הובילה הדרך, כמובן מאליו, לישיבת ההסדר שעלבים, המשלבת לימוד תורה עם שירות בצבא. שלמה נקלט חיש מהר בין בחורי הישיבה בשעלבים, והיה לאחד מעמודי התווך של החברה. במזגו הנוח ובכשרונותיו המזהירים התחבב מיד על סגל המורים וכמובן על חבריו לספסל הלימודים. עד מהרה החלו לפנות אליו שיסייע להם בפתרון שאלה מסובכת או שהיו מטילים עליו משימות אחראיות. הישיבה נהייתה עצם מעצמו ובשר מבשרו. לימוד התורה מילא את כל ישותו והוא עלה במעלות התורה מיום ליום. אפשר לומר, שאת יסודות לימודיו רכש בבית-הספר "חורב" ואילו כאן, בישיבה, עוצבה וגובשה אישיותו של שלמה כפי שיזכרה חבריו בליבם.

בקיץ תשל"ו התגייס שלמה לצה"ל,
לחיל השיריון, במחזור גיוס מיוחד של
בני ישיבות הסדר (כ-300 חיילים).
במשך חצי שנה הוא עבר עם חבריו
טירונות ברפ"ח, לימוד מקצוע השריון
בג'וליס והכשרה מעשית (צמ"פ) בגדוד
46 בסיני.

גם בצבא בלט שלמה כבן תורה
וכמנהיג.

לדוגמה, ביום כיפור תשל"ז,
בג'וליס, ארגן שלמה את התפילה,
עבר לפני התיבה ודאג לשוות
לתפילה אופי ישיבתי.

**לקראת סוף חורף תשל"ז חזר שלמה לישיבה,
למשך שנה.**

**בחורף תשל"ח חזרו שלמה וחבריו מן הישיבה
לצבא, לפרק זמן נוסף של חצי שנה.**

**שלמה הגיע לגדוד 52 בסיני, לפלוגה ז', ועם
חבריו לפלוגה שירת גם במילואים עד יום מותו.**

**בפלוגה התקבצו הרבה חברים רציניים, הן
מבחינה דתית הן מבחינה אינטלקטואלית,
ושלמה מצא שפה משותפת עם רבים מחיילי
הפלוגה, עד כדי ידידות נפש.**

**גם אל כמה קצינים התקרב מאוד, והיה משוחח
אתם שיחות רבות במהלך השירות.**

**האווירה המיוחדת בפלוגה היתה לא מעט
בזכות אישיותו הכובשת ורמתו התורנית
הגבוהה.**

עם הגיוס שלמה כתב:

"אני שמח ואסיר תודה על כך שניתן לי
להגן על חיי שלי, על חיי משפחתי ועל קיום
המדינה הזאת, ולהפסיק להיות תלוי
באחרים... ברמה גבוהה יותר, זכות היא לי
ליטול חלק פעיל בתהליך הזה ששמו
מדינת ישראל... אמת, דרושים מחשבה
והרהור כדי לרכוש את הנכונות לתרום לכך
את כל מה שיש לך, כולל חייך – אך אני
מרגיש שאני מוכן, פחות או יותר, לעשות
גם את זה"

שלמה היה חבר טוב ומסור.
אוזנו הייתה כרויה תמיד לצורכי הזולת
ומעולם לא חסך מאמץ לסייע לחבר
הזקוק לעזרה.
תכונתו זאת נתגלתה ביתר שאת בעת
שירותו הצבאי וכאן נתגלה גם כושר
המנהיגות המופלא שלו.
הוא היה המארגן של ההווי הדתי בגדודו
והמקשר בין הסגל הפיקודי ובין חיילי
ישיבות ההסדר.

**מפקד הפלוגה מספר על שלמה:
"כאיש צוות טנק הצטיין שלמה בהיותו
תותחן מעולה. כאשר הגיע שלמה לימ"ח
בעת הגיוס, ניכר היה בו שהוא רציני יותר
מתמיד וכי ידע לקראת מה אנו הולכים.
אין אני מקבל את ההנחה ששלמה פחד מן
המלחמה. הוא פשוט ידע לקרוא נכון כל
מצב, וגם כאן הגיע למסקנה שאין אנו
יוצאים לטיול בלבנון כי אם למלחמה
אמיתית".**

"שלמה היה כאבן שואבת.
תמיד במרכז, תמיד מדבר – ותענוג לשמוע.
בכל נושא שעולה הוא מנתח בחדות
ומשתמש בידע הרב שלו, מתחומים שונים
ומגוונים.

בכל מקום ששלמה עמד ודיבר, אנשים אהבו
לבוא ולהיות מסביב.

אם ראית חבורה של אנשים מקובצת ודנה
בלהט בנושא זה או אחר, חזקה ששלמה שם,
והוא מנהל את העניינים ובוחר בנושאים
לדיון או לשיחה..."

(יצחק קוגלר, מתוך: נזכור – ספר הגדוד).

"היתה בו בשלמה מתכונת המנהיג, תכונה
אשר בלטה במיוחד בתקופת שירותו
הצבאי.

עוד בשלבים הראשונים של השירות, בעת
שרבים עדיין אינם יודעים "מה ואיך" –
תפס שלמה את מקומו וטיפל בענייני
הציבור.

כך התעסק בצורכי הציבור בכל תקופות
השירות.

אם כגבאי בית הכנסת ואם כ"שר החוץ"
של הפלוגה, תפקיד אשר מילא על הצד
הטוב ביותר.

בצמ"פ דאג שלמה לסדר זמנים מיוחד
לסעודות שבת, ואיפשר קיום סעודה
שלישית בין הערביים, סעודה שהיתה
מלווה בשירה ובדברי תורה של שעת רעווא
דרעווין.

ובמבצעית לא חסך שלמה מאמצים כדי
להביא לאווירה חמה יותר בשבתות, וקבע
נוהגים שהפכו למסורת בפלוגה.

(שמשון אנגלנדר, מתוך: נזכור – ספר הגדוד)

באותה
תקופה, סביב
פורים תשל"ט,
בעודו עוסק
בהוויות אביו
ורבא, נשא
לאשה את
חברתו
שלומית קהן
אף היא בת
ירושלים.
שלמה
ושלומית
הקימו
בשעלבים את
ביתם והבית
היה, תוך זמן
קצר, למרכז
חברתי,
תרבותי
ולמודי.

בברית של דוד, קיץ
תש"מ, הסנדק-חיים

קהל

לימים נולד
הבן הבכור -
דוד ושלמה
החל
להקדיש לו
חלק ניכר
מזמנו.
הוא היה
מבלה אתו
שעות רבות,
כאילו רצה
להספיק
להעניק
לבנו את כל
שיוכל בזמן
הקצר
שריבון
העולמים
קצב לו.

לאד ג'ו
נימובטים

עם דוד ביוסמיטי
שבארה"ב, סוכות
תשמ"א

עם דוד בהרי
יהודה, חורף
תשמ"א

שלמה ושלומית עם דוד,
אלול תש"ם

**עם שלומית
ביוסמיטי שבארה"ב
סוכות תשמ"א**

לאחר חמש שנות לימוד בישיבה בשעלבים
הרגיש שלמה כי עליו להעמיק ולהעשיר את
השכלתו התורנית באחת מהישיבות הוותיקות
וה"גדולות", והוא בחר בישיבת "מיר" שבמאה
שערים, בירושלים.

להפתעת כולם, ואולי אף להפתעת עצמו,
המעבר מעולם "הכיפות הסרוגות" לעולם
"הכיפות השחורות" לא היה מסובך וקשה כל
עיקר.

עד מהרה הרגיש שלמה את עצמו כ"דג
במים" גם בסביבתו החדשה.

תלמידי הישיבה הוותיקים למדו להכיר
ולהוקיר את "הנטע הזר", שאך זה בא אליהם,
והוא מצויד בדרך לימוד משלו ודרכי חשיבה
שונים כל כך מדרכיהם שלהם.

למותר לציין, שגם כאן התחבב מיד על חבריו
ועל רבני הישיבה.

**"שלמה לא היה כאותם לומדי תורה המקבלים
כל דבר כהלכה למשה מסיני. כששלמה נכנס
לסוגיה בגמרא, היה רואה עצמו כמי שתר את
הסוגיה, דורש וחוקר ואינו מניח פינות אפלות
ובלתי בהירות.**

**הוא סיגל לעצמו שילוב מעניין בין לימוד בדרך
הישיבתית המקובלת, הטומנת בחובה חיבה
מיוחדת לסברה של ר' חיים או ר' שמעון
שקופ, ובין ניתוח הדברים בכלים יותר
חדשניים. קרבתו לעולם האקדמיה הקנתה לו
סגנון חשיבה ייחודי.**

**בתקופת לימודינו הראשונה, עוד בטרם
הכרתיו היטב, היה נראה לי כחריג המצב שבו
שלמה ישב בבית המדרש ולמד עד שעה
30:11 בלילה, ובשעה זו היה יורד לחדר
מוסיקה במשק לנגן בפסנתר חצי שעה."
(אורילביא, דברים באזכרה, סיון תשנ"ו)**

"ביחסו לתורה שאף שלמה לחדור לעומקה של הלכה. לשקוע בים התלמוד ולהקיף אותו. לספוג ולהיות ספוג מעולמה של תורה. "שהתורה תכנס לעצמות" כפי שהתבטא באחד ממכתביו אלי.

אבל שלמה לא הסתפק בכך... שלמה לא שקע בים התורה. הוא הפליג עליו. שלמה לא רק קלט תורה, הוא גם הקרין תורה. תורה שהיא תורתו, תורה שכל כולה אומרת שלמה, תורה שחותם בעליה טבוע בה...

בלימודו הוא התרחב ופרץ לתוך נושאים, מקורות ואופקים חדשים שלרוב חבריו היו זרים. בשיטת הלימוד הוא ניסה ליצור סינתזות חדשות, להעזר בכלים ובידיעות חדשות וממקורות מגוונים כדי להעשיר ולשכלל את היכולת הלימודית.

שלמה יצר, משלו, חדש בעולמה של תורה, וגם את הישן הפך לקנין ייחודי שלו.
(יונתן אומן, דברי זכרון, כ' סיוון תשמ"ה).

**בשמחה משפחתית, חורף תש"ם. מימין:
שלמה, עליזה וחיים קהן (ההורים של שלומית),
שלמה קהן (אח של שלומית), שלומית.**

בקיץ תשמ"א יצאו שלמה ושלומית עם
בנם בן השנה לשליחות חינוכית של
תנועת הנוער "עזרא" באנגליה
ובסקוטלנד.

עם שובו מהשליחות בשנת תשמ"ב
החל שלמה את לימודיו בפקולטה
למשפטים באוניברסיטה העברית
בירושלים.

גם המעבר מעולם התורה לעולם
המשפט היה קל וחלק בשביל שלמה,
והוא התבלט כתלמיד עירני ומצטיין.
שאלותיו נענו בכובד ראש, עבודותיו זכו
לציונים גבוהים וחברים חדשים הקיפו
אותו בחיבה ובהערצה.

במשך כל שנות לימודיו לאחר נישואיו לא
הסכים שלמה להיות סמוך על שולחנם של
אחרים, והוא עבד בהוראה כדי לפרנס את
משפחתו.

בירושלים נסגר מעגל חייו, כשהתחיל
ללמד בישיבה התיכונית "חורב" שהוא
עצמו היה מתלמידה.
שלמה התגלה ככישרון פדגוגי מעולה.
תלמידיו היו כרוכים אחריו בעבודות אהבה.

"שלמה היה הרבה יותר מסתם מורה.

הוא היה חבר של התלמידים, כולם אהבו אותו. הוא היה מלא הומור, ובשיעורים שלו הוא לא לימד רק מתמטיקה או הנדסה, אלא היה מסוגל לדבר שיעור שלם על נושא שהיה בחדשות ולהסביר לנו את כל האפשרויות ומה יקרה לדעתו.

ולא פיגרנו במתמטיקה. ההפך הוא הנכון.

היה הרבה מה ללמוד משלמה.

בסוף שנת תשמ"ב, בתעודה, ליד המקצוע מתמטיקה, נשאר מקום ריק. לא קיבלנו ציון.

לי וחברי זהו פצע פתוח."

(אריאל סטולמן)

נפילתו

בי"ט בסיוון תשמ"ב, במבצע שלום הגליל,
נפל שלמה בלבנון.

פגז של טנק סורי פגע בטנק שבו שימש
תותחן והוא נהרג יחד עם חברו לישיבת
שעלבים אברהם מוצן ועם מפקד
המחלקה יצחק (צחי) אלעזרי.

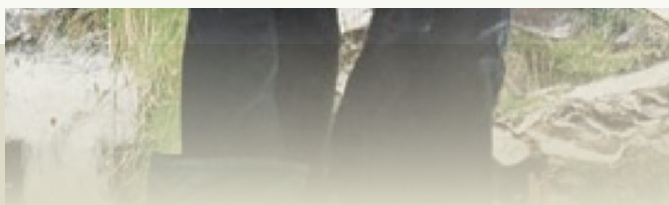
שלמה הובא למנוחת עולמים
בבית הקברות הצבאי בהר הרצל
בירושלים.

שלמה השאיר אחריו אשה, בן -
דוד ובת - שלומציון, שנולדה
לאחר מותו, הורים, אחיות ואח.

הלוויה בבית הקברות הצבאי
בהר הרצל בירושלים

**דוד ושלומציון
באנגליה, תשנ"ב**

**דוד ושלומציון בבת
מצווה של שלומציון,
סתיו תשנ"ה**

בשנת תשמ"ג, שנה לאחר

נפילתו של שלמה, הוקם

לזכרו-

'מכון שלמה אומן'

שהינו מכון תורני למחקר

ופריסום של מהדורות חדשות

ומתוקנות של ספרים

תורניים, שלא למטרות רווח.

דמותו של שלמה מלווה את

התחומים בהם עוסק המכון.

דברי זיכרון

"ימי שְׁנֵי שְׁלֹמֹה הָיוּ רַבִּים וְטוֹבִים.
בְּחַיּוֹ הוּא הִסְפִּיק לִלְמוֹד, לִלְמַד,
לְשֹׁמֵר, וּלְעֹשׂוֹת; לְתָרוּם לַעֲצָמוֹ
וּלְכָלֵּל. הוּא הוֹלִיד יְלָדִים שֶׁמִּמְשִׁיכִים
לְחַיּוֹת; לִימַד תַּלְמִידִים שֶׁמִּמְשִׁיכִים
לְהִתְקַדֵּם; לִמַּד עִם חֲבֵרוֹתָיו
שֶׁרַעֲיוֹנוֹתָיו טְבוּעִים עִמוֹק
בְּתוֹדַעוֹתֵיהֶם;

הַדְרִיךְ חֲנִיכִים וְטָבַע גַּם בָּהֶם אֶת דְּרָכָיו
וְאֶת רַעֲיוֹנוֹתָיו; וּלְמַעֲשֵׂה הַשְּׁפִיעַ בְּצוּרָה
נִיכְרַת כִּמְעַט עַל כָּל אָדָם שֶׁאִיתוֹ בֶּאֱ
בִמְגַע... בְּמוֹבֵן זֶה שְׁלֹמֹה מִמְשִׁיךְ
לְחַיּוֹת, מִפְּנֵי שֶׁפּוֹעֵל חַיּוֹ מִמְשִׁיךְ לְהַיּוֹת
חַי וְתוֹסֵס."

**(יִשְׂרָאֵל אֹמֵן, דְּבָרִים בְּאִזְכָּרָה, י"ט
סִיּוֹן הַתַּשְׁמ"ג)**

"אתמול נזכרתי בשלמה. ולא רק אתמול. שלמה הוא מסוג האנשים שאינם נשכחים, אף שגזירה על המת שישתכח מן הלב... שלמה הוא אחד מאלה שזכרנו שב ועולה בתדירות גבוהה, יותר מכל האחרים.

חשבתי לעצמי מה גורם לכך?
הגעתי למסקנה שהסיבה לכך היא האישיות של שלמה, שהקיפה עולם ומלואו. אישיות נדירה זו עולה ומופיעה בכל אירוע, פרטי או ציבורי, משפחתי או המוני...

תשע שנים חלפו מאז אותו יום שבו בכתה ירושלים על בנה. מאז נולדו מספר ילדים הנושאים את שמו. לכאורה, אולי אפשר היה להסתפק בילד אחד או בילדה אחת שינציחו אותו?
נראה כי לא כך הדבר, ולא רק בגלל ההערכה שזכה לה שלמה מרבים כל כך – בני משפחה, חברים וחניכים. נראה, כי דרושים הרבה אנשים, שונים זה מזה באופיים, שכל אחד מהם יזכיר בתכונותיו את שלמה."

(אודי מיכלסון, "חבל על דאבדין", דברים באזכרה, י"ט בסיון תשנ"א)

"מעטים הם האנשים ממכירי
אשר מיצו את החיים בכל
היקפם ורוחבם כשלמה.
יהי זכרו ברוך."
יחזקאל חובב, אדר תשס"ז

דבר הסטודנטית:

במהלך עבודתי על האלבום להנצחתו
של שלמה אומן ז"ל זכיתי ללמוד ולו
במעט על אישיותו המיוחדת
והמופלאה רבת הגוונים.
נחשפתי למעשיו הטובים הרבים
מספור ולמכריו ומשפחתו שהערכתם
אליו גדולה היא עד מאוד.
מאחלת אני לעצמי לספוג ממידותיו
התרומיות של שלמה ומאהבתו
הגדולה לתורה הקדושה ולארץ
ישראל.
הללויה לוי.

